

PŘÍBĚH TEREZY

Občas nám dá život "lekcí" v podobě nemoci, abychom si uvědomili, že se život netočí jen kolem práce, uspěchané doby, kolem toho, abychom se někomu v životě vyrovnali. Tak vnímám já svou malformaci. Žila jsem život na tisíc procent, byla jsem zdravá, neměla jsem moc pomýšlení na spánek, ráda jsem všechny své aktivity dělala na maximum až do té doby, než mi byla zjištěna mozková malformace, díky které jsem se naučila život vnímat a vidět i z opačné stránky, než jaký jsem jej viděla do té doby.

Byla jsem zdravý člověk, občasné nachlazení, nic vážného. Jednoho dne jsem se na brigádě uhodila hlavou do stolu. Po nárazu se mi lehce udělalo špatně, ale říkala jsem si, to nic není. Po několika hodinách jsem se rozhodla navštívit nemocnici.

V nemocnici mi udělali 2x CT hlavy, když jsem šla za panem doktorem, aby mi řekl výsledek, oznámil mi, že mám v mozku vrozenou vadu a tou byla mozková arteriovenózní malformace - pan doktor řekl, že jsem přišla za pět minut dvanáct, protože malformace byla velká.

Život se mi obrátil vzhůru nohama. První měsíc byl asi nejhorší, pořád mi v hlavě běhalo, že mohu umřít, protože mi doktoři řekli, že mám v hlavě časovanou bombu - pokud malformace praskne řekli ochrnete nebo umřete, těžce se s tímto pocitem v jakémkoliv věku žije.

Navštívila jsem nejméně 3 odborníky z neurochirurgie. Na léčbě se doktoři shodovali, nikdo nechtěl operovat, bylo mi doporučeno nejbezpečnější řešení - ozáření gama nožem.

Malformace mi byla zjištěna v zimě roku 2019. V únoru roku 2020 jsem nastupovala do nemocnice na Homolce na ozáření gama nožem. Měla jsem obrovský strach, že mi po ozáření vypadají vlasy, že můj život nebude jako dřív, že se budu muset hlídat, dávat na sebe pozor. Doktoři mi doporučili nelétat letadlem, nezvedat těžké předměty, asi to všichni moc dobře znáte. Nejvíc mě na ozáření děsilo nasazení helmy, nedokázala jsem si představit, že mi navrtají šrouby do hlavy.

Den ozáření: Celé dopoledne na vozíčku a lehátku. Naštěstí mi dali nějaký oblbovák, díky kterému jsem první hodiny necítila nic. Navrtání helmy trvalo snad 30 sekund. Následovala magnetická rezonance, angiografie, už jsem byla unavená a bylo mi špatně. Po třech hodinách jsem ležela na ozáření, které bylo na tom všem nejlepší, protože se mě sestřička zeptala, jakou chci pustit hudbu, vybrala jsem Tomáše Kluse, protože jeho písničky znějí optimisticky, vesele, a to jsem potřebovala. Písničky Tomáše Kluse mě tak vyklidnily, že jsem v polovině ozáření usnula - takže toho se nikdo nebojte, jak říkám, nejméně pohodlná je helma na hlavě a angiografie :D. Proces ukončen, byla jsem na pokoji a začalo mi být špatně. Říkala jsem si, konečně se najím, už je vše za mnou. Sestřička mě obdarovala večerí, která mi po celém dni bez jídla úplně nesedla, nastalo zvracení a já měla strach, že mi začne z hlavy stříkat krev, ale já jen panikařila :D. Po hodině jsem usnula a probudila jsem se až ráno, čilá jako rybička, což bylo úžasné. Kolem osmé hodiny ráno jsem odcházela domů odpočívat a doufat, že léčba zabere. Při odchodu mi paní doktorka řekla, že za tři roky půjdu znova na ozáření, protože byla malformace veliká.

Týden po ozáření jsem odpočívala a v odpočinku jsem si pro podporu sama sebe vymyslela tričko s logem INVINCIBLE – NEPORAZITELNÁ. Potřebovala jsem naději, že vše zvládnou. Měsíce ubíhaly, já si našla způsob cvičení, který mi vyhovoval, pracovala jsem, ale vše nebylo růžové, začala jsem trpět na migrény, což mě vyděsilo, proto jsem navštívila doktora. Při prohlídce mi doporučil antidepressiva, jako další paní doktorka, u které jsem byla za půl roku. Já je odmítla, protože jsem si na nich nechtěla vytvořit závislost. Naučila jsem se žít s migrénami.

Po dvou letech od ozáření jsem byla na kontrole v nemocnici. Pan doktor mi sdělil, že jsem zdravá, malformaci na magnetické rezonanci neviděl. O měsíc později jsem se strachem nastoupila na kontrolní angiografii do nemocnice na Homolce. Měla jsem strach, jak už tomu bývá, diagnostikovala jsem si syndrom bílého pláště :D. Musím Vám říct, že lepší paní doktorku na angiografii jsem si nemohla přát. Když jsem přijela na sál, paní doktorka se usmívala, sestřičky byly moc milé. U vyšetření si se mnou paní doktorka povídala, nic jsem jako zázrakem necítila, byla jsem uvolněná. Paní doktorka pronesla: Stal se zázrak, malformace se opravdu vyléčila. Nemohla jsem této zprávě uvěřit, opravdu tomu tak bylo. Můj tříletý boj byl u konce. Jsem uzdravená.

Pokud právě čtete můj příběh, doufám, že Váš bude stejně úspěšný jako můj.

Nebojte se ptát doktorů, jak na tom jste, jaké aktivity s omezením můžete provádět. Pokud sportujete, stačí omezit intenzitu - pokud Vám doktor řekne ano. Pokud máte jiné záliby, o které se bojíte, že přijdete, nebojte! Protože všechny aktivity se dají provádět i s malformací, vždy vnímejte své tělo, uklidněte svůj život, zaměřte se na svůj vnitřní klid. I tak se dá pomoci léčbě s malformací.

Držím všem palce a věřím, že vše vždy dopadne, jak má.

Závěrem bych Vám doporučila vzít si do nemocnice pití s bublinkami, kdyby se Vám jako mě udělalo špatně, popřípadě lehkou oblíbenou pochoutku, aby jste měli co k zakousnutí, pokud budete mít hlad a k obědu Vám v nemocnici dají něco masnějšího, na co v tu chvíli nebudete mít chuť.

